

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

КОЛЕДАРИ

chitanka.info

Измина есента. Окапаха листата на дърветата. Оголи се гората. Добитъкът и стадата се прибраха по села и кошари. Оредяха и птиците в полето — отлетяха към топлите южни страни. А и кокошките и патиците спяха вече в топли курници.

Кумчо Вълчо и Кума Лиса взеха все по-често да гладуват по ден, по два дни. Някой път им се случваше и по цяла седмица да не гризнат месце. Под зъбите им попадаха само по някоя премръзнала като тях мишка или някой стар плъх.

Една вечер задуха силен вятър, сиви облаци прибулиха небето и до утринта дълбок сняг покри гори и поля. Настанаха тежки времена за двамата гладни побратими. Един ден Кумчо Вълчо дойде при дупката на Кума Лиса и викна:

— Бауу! Бау! Ей, кумичке, жива ли си? Какво правиш в това лошо време?

— Кяв! Кяв! Кяв! — обади се отвътре кумичката. — Тук съм, кумчо. Топля се с опашката си.

— Ами я чувай, кумичке, нямаш ли скрито малко месенце, да ми дадеш назаем да хапна и аз? Умирам от глад!

— Ох, кумчо, не питай — от три дни не съм турила хапка в устата си!

— Лошо, кумичке, а пък утре нали е голям празник. Коледа. Всички се готвят да отговяват. Ами ние какво ще правим?

— Аа! Коледа ли, кумчо? Бре и аз, пуста залисана, заспала съм, та съвсем съм забравила дните. Не бива така, кумчо. Трябва и ние да отговореем, както му е ред. Почакай ме да си среща опашката и ей сега ще изляза при тебе.

Ето ти я след минутка измъква се от дупката Лисанка, гледа Вълча и жално се вайка:

— Лошо, кумчо! Глад страшен. Я ме погледни на какво съм заприличала, пък на, и твоите ребра се броят през козината... Ела да те водя на едно място!

— Къде е то?

— Ей там е-е — под онази височинка има село. Ще разгледаме какво правят там хората.

Стигнаха до височинката, клекнаха и гледат. От всички комини към небето се вдига пушек.

— Видиш ли? — пита Лисанка.

— Виждам, кумице.
— Подушваш ли нещо?
— Подушвам, кумичке. Сладко мирише.
— Сладко я. Днеска там колят шопарите. Славно лапане ще падне.
— Ехе, кума, да щат да ни поканят!
— Кяв! Кяв! Кяв! — преви се от смях Лисанка. — Слушай, кумчо, и да ни поканят, ще поискат за спомен кожата ни... Ти даваш ли своята? Аз си не давам кожата — трябва ми, да се топля...
— Смееш се ти, кума, ала мене ме присвива коремът от глад.
— Тогава да тръгваме!
— Къде?
— Ей там, в селото.
— Да не си полудяла?
— Не съм, кумчо. Ще спрем покрай село и ще чакаме, докато мръкне. Тази нощ и хора, и кучета ще бъдат сити и преяли до гуша. Рано ще заспят като заклани. Тогава влез и грабвай, каквото ти хареса. Познаваш ли там някоя кошара?
— Знам една; лани за Коледа овен вдигнах оттам.
— Брей, че тя била готова работата! Тръгвай!
Отминаха. Спряха накрай село. Почакаха съвсем да притъмнее. Утихна селото. Заспа.
— Хайде, Лисо, да поемаме.
— Аа, кумчо, не бива двамата. Върви ти, а пък аз ще вардя тук. Пътя ти ще пазя. Ако го преградят оттук, ще излая и ти, като чуеш, бягай надругаде.
Повярва Вълчо, замина. Остана Лиса да чака — стори й се година! Те ти го иде Вълчо, мъкне нещо черно на шията си. Спря, свали го, гледа и хока:
— Бре, че съм бил стока! Най-малкото и най-мършавото яре съм пипнал. Само дето вряка: цялото село огласи! А пък какъв тлъст овен имаше наблизо!
— Овен ли, кумчо, ами защо него не пипна?
— Достраша ме!
— Бре, кумчо, вълк страх знае ли! Я се върни, та домъкни и овена. Аз ще пазя тук яретото.

Помисли Вълчо, помисли, па се запъти назад. А кумицата това и чакаше. Подметна Лиса яретото и яж, яж, догдето останаха само двата му рога и краката! В това време откъм село се вдигна страшна врява. Викат юря хората, гърмят пушки, лаят кучета. Едвам пристигна кумчо запъхтян. Посреща го Лиса и пита, уж като че нищичко не е чула:

— Къде е, кумчо, овенът?

— В кошарата, на топло... Не видиш ли, че едвам отървах кожата си. Досетили се кой е грабнал яретото, завардили ме селяците и насмалко да ме пипнат... Ами къде е яретото?

— Яретото ли... Че аз го изядох, кумчо. Рекох си — нали кумчо овен ще донесе. С това ли мършаво яре ще си мърси зъбите!...

— Аа, проклетнице, такава ли била работата! — ревна Вълчо и я погна. — Пращаш ме в село, за да пипнеш ти яретото... Чакай да ти кажа!

Вълчо отзад, Лиса напред — ха тук да я хване, ха там да я пипне, докато стигна Лиса до дупката си; скри се!

Вълчо клекна на снега и си рече: „Ще я вардя, докато излезе вън!“ А Лиса, като отпочина, стана, преви се от смях и пита весело:

— Е, очички, като бягах аз, вие какво правихте?

— Думахме — отвърнаха очичките: — „Гледай, кумичке! Бягай, Лисанке! Гледай, Лисанке! Бягай, кумичке!“

— Ох, добрите ми оченца! Дайте така да ви помилва! Ами вие, ушенца?

— „Слушай, кумичке! Бягай, кумичке! Бягай, кумичке! Слушай, кумичке!“

— Ох, милите на така ушенца! Дайте така да ви помилва! Ами вие, краченца?

— „Скок, кумичке, хоп, кумичке, бягай! Хоп, кумичке, скок, кумичке, бягай!“

— Оо, добрите ми краченца! Дайте така да ви целуне! Ами ти мари, опашке?

— Аз ли? Аз пък виках: „Дръж, кумчо! Гони, кумчо! Гони, кумчо! Дръж, кумчо!“

— Аа, тъй ли, проклетнице! Чакай да те дам на Вълчо да те изяде!

Приближи Лиса до дупката и подаде навън опашката си, уж да я уплаши. Но Вълчо това и чакаше. Пипна я за опашката, измъкна я и

отговя сладко-сладко с хитрата Лисанка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.